

„Minu loun peal seisab, luban Ma haigede mojale,
mis Tema mälestuselkõ chitataks.“

Seda haleliku viimise seaduse lisandiku lugedes, tuletasime meeles neid sõnu, mis üks kuulus aearaaamatude kirjutaja ühe meie aegani seisnud wana Venemaa kuulsa valitseja viimsest seadusest ütleb. „Ilma seda viimist seadust“ ütleb Karamzin „ei oleks meie Menomahi täieliku lena hing mite tunnud.“ Mõnda, nisamuti fa, wõivad nüüd need, kes tähelepannes ja diguse wahet tehes Keiser Nikolai tegusi loomkümne aastases liidutäies valitsus waatanud, fa need, kes seda lena pereliku elu (abielu ja lastekastvatamist) mis fa muu rahuvalle eeämärgiks oli, tundsid, — peale seda kui nemad meie funstita, aga truui ja täieliku viimise seaduse väljatömbust on lugenud, — Tema suure, kindla ja armastuse täie hing faunid omadusi paremine tundma, paremine kalliks pidama õpima.

Nii oli se sissewautus, mis seitsnane Tema hing isejuutustamine — kuda seda nimietanud — meie peale oli teinud ja näitas meile, otsego kõlastid taewast maha Õnnistegia sõnad:

„Õnsad on need puhjad südamed, fest nemad
„saawad Jumalat nõgema.“ Matt. v. 5, w. 8.

Sel 24ma Martil 1855.